

Borghild í holt við mjólkíngina, falt uml. 100 litur um dagin.

Eitt bóndagarðs ævintýr

Tey bæði ungu havnarfólkini, Martin og Borghild hava valt aðrar leiðir enn havnarungdómur flest. Heldur enn at reka við streyminum til víðari lestur á flatlondum, hava tey litið eystureftir til norsku fjøllini kring Voss, har tey reka ein bóndagarð

Helena Debes Højgaard

Morguntónleikur. Klokkan er sjei, og vekkarn hefur tendrað útvarpið. Enn er dimma og undan tekjuni dryppar úr tíðandi kavunum. Á gólvinum í ljósbílá kamarinum liggja tvey morguntroytt á madrassum. Ein lítill elektriskur ovnur hefur hitað rúmið nakað, men striltið er at koma undan dýnuni. Har er tó eingin bøn. Hálvt samdøgrið er gingið, síðan neytini seinast vóru mjólkað, og nú eru jógurini aftur full. Dagurin kann byrja.

Borghild Hansen, 23, og Martin Knudsen, 25, eru par. Saman hava tey í eitt ár avgjørt at leiga ein bóndagarð í Voss. Voss liggur ein tíma í bili eystanfyri Bergen.

Í Noregi er tað ikki óvanligt at fólk leiga, ella sum tey siga, forpakta garð í eina tíð. Í Bondebladet, sum er blað fyri norskar bóndur, siggjast tíðum lýsingar við gørdum, ið kunnu leigast.

Ein strævin byrjan

At leiga bóndagarð fer fram á sama hátt, sum við vanligari leigu av húsi, íbúð ella bili. Ein hefur ein leigusáttmála við eiganar, og rindar leigu fyri garðin við djórum og amboðum. Síðan rekur ein garðin og hefur alla ábyrdina av honum.

Tann fíggarligi parturin av at reka garðin, at fáa inn-tøkur og útreiðslur at samsvara liggur eisini á leigaranum. Eitt møguligt yvirskot av rakstrinum fær leigarin, somuleiðis sum eitt undirskot eisini er hansara.

Í okkara føri var tað eitt sindur óðrvísi, greiðir Borghild frá.

Tá vit komu á garðin, hevði eingin rakstur verið á honum í tvey ár, eftir at bóndin, sum átti garðin, doyði. Nýggi eigarin hefur í lotuni ikki møguleika at reka garðin. Tiskil vóru rættuliga nógvar fyrireikningar, ið skuldu gerast innan tað »veruliga« bóndalívið kundi byrja.

Umframt at hava ligið órikin eina tíð, er garðurin eisini gamal. Í fjósinum er alt úr víði, so har skuldi smíðast og málast nakað. Amboð skuldu bótast um, og fjós og brunnar vaskast. Samstundis varð sligið og hoygjað.

Alt hetta gjørdi byrjanina eitt sindur tunga og strævna, samanborið við, um vit vóru komin til ein garð, har rakstur var fram-

anundan, men eisini lærurikari.

Vit komu á garðin seinast í juli. Tað fyrsta djórið, ein tarvkálv, keyptu vit tá beinanvegin. Síðan eina purku (súgv). Í september keyptu vit fyra mjólkineyt, og nakað seinni tvey afturat. Vit byrjaðu ikki at mjólka fyrr enn í oktober.

Síðani august hava vit fingið umleið 25 grísr frá

prukuni. Harav eru eini tíggu farnir til slakt. Tarvkálvurin vísti seg at vaksa alt ov seint, og tann eina kúgvín mjólkaði ov lítið, so tey vórðu slaktað herfyri.

Ein einsamøll hona er eisini í fjósinum. Hon verpur okkurt eggjað av og á.

Øll tey djórini eru okkara, og tá vit fara hiðani, selja vit tey. Frá einum bónda í grannalagnum hava

vit til stuttleikar lænt eina tíggu ára gamla ryssu. Samanborið við aðrar garðar á Vesturlandinum er garðurin lítill. Mjólkakvotan, ið er tann nøgdin av mjólk, sum garðurin hefur loyvið at selja um árið, er 32.000 litrar. Minimum mjólkakvota er 30.000 litrar. Ein miðalgarður hefur kvotu uppá uml. 70.000 litrar.

Dagurin kann tykjast stuttur

Dagurin byrjar sum sagt um sjeitíðina. Tá gongur leiðin í fjósið.

Sum oftast fara vit bæði út um morgunin. Var ein ikki heilt vakinn innan ein opnaði hurðina til fjósið, so kann ein vera vísur í veking júst sum stigið verður inn-um. Einans gráturin frá

Martin er vælnøgður við gongdina í fjósinum